

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΒΡΑΧΜΑΝΑΣ

Εἶπομεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ὅτι θά πρὶν ματεθώμεν περὶ τοῦ παγκοσμίου κατακλυσμοῦ, καθ' ὃν τρόπον περιγράφεται ἐν τοῖς ἀρχαίοις βιβλίοις τῶν Ἰνδῶν, ἐν ταῖς Πουράναις καὶ τῇ Μαχαβαράτα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ περιγραφή τοῦ κατακλυσμοῦ ἄλλως πῶς φέρεται ἐν ταῖς Πουράναις καὶ ἄλλως ἐν τῇ Μαχαβαράτα, διότι ἄλλος εἶναι ὁ σῶτας τὸν Νῶε, τὸν Μανού, τῶν Ἰνδῶν κατὰ τὰς Πουράνας, ἄλλος δὲ κατὰ τὴν Μαχαβαράταν, θέλομεν μνημονεύσῃ ἐνθάδε καὶ τῶν δύο διηγήσεων.

Ἡ διήγησις κατὰ τὰς Πουράνας εἶναι ἐν εἰδει διαλόγου μεταξὺ τοῦ βασιλέως Πριχίτου (Puriketi) καὶ τοῦ Σουκά, μαθητοῦ καὶ διαδόχου τοῦ διασῆμου Βεάτα, ὅστις συνέταξε τὴν Μαχαβαράταν καὶ τὰς Βέδας, ἐν ταῖς ἐθετο καὶ ἄλλα πολλὰ συνεγράψατο (α). Ὁ βασιλεὺς ἐρωτᾷ τὸν σοφὸν ἵνα διδαχθῇ περὶ τῆς ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀποχωρήσεως διὰ τῆς θεωρητικῆς γνώσεως τοῦ Βαγαδάτ, ὄντος λατρευτοῦ, ὅπερ εἶνε αὐτὸς ὁ Βισνού. Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο συνίσταται ἐκ στρώτων ἐξήκοντα καὶ μιά.

1. «Ὁ βασιλεὺς λέγει· κύριε, ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσῃ τὴν διήγησιν περὶ τῆς πρώτης ἐνσαρκώσεως τοῦ Ἀρῆ, τοῦ Βισνού, μετὰ τῶν θαυμαστῶν πράξεων, ὅτε ἐφάνη ὑπὸ τὴν ἀπατηλὴν μορφήν ἰχθύος.

2. Πόθεν προήλθεν, ὥστε ὁ Κύριος νὰ περιβληθῇ τὴν μορφήν ἰχθύος, ὅστις περιφρονεῖται ὑπὸ τοῦ κό-

(α) Ἴδου τί περὶ τοῦ Βεάτα τούτου ἀναγιγνωσκόμεν ἐν τινι ἀνεκδότῳ ἰνδικῷ συγγράμματι τοῦ αἰοιδίμου Δημ. Γαλανοῦ, ἐν τῇ Ἱστορίας μου τσάϊα.

1. Νικᾷ πάντα ὁ Βεάσας, ὁ υἱὸς τοῦ Παρασσάρα καὶ τῆς Σιτεβατῆς, οὗ ἐκ τοῦ στόματος τὸν ρέοντα ἀγαθὸν λόγον, ὡς μέλι γλυκὺν ἐκ τοῦ ἄνθους λωτοῦ, πίνει ὁ κόσμος.

2. Ἡ Βαράδα, ἡ ἀναρναῖσα ἐκ τῆς τοῦ Βεάσα γλώττης ὡς ὁ λωτὸς ἐκ τῆς λίμνης, καὶ ἔχουσα ὡς μεγάλην εὐωδίαν τὴν Γιτίν καὶ ὡς κύνιν τοῦ ἄνθους τὰς πολυειδεῖς ἀφηγήσεις καὶ διεκπετανυμένη εἰς ἀνακάλυψιν καὶ ἐρμηνείαν τῶν τοῦ Θεοῦ κατορθωμάτων καὶ ποθουμένη πίνεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, ὡς λωτὸς ὑπὸ τῶν μελισσῶν καὶ πίνουσα τὰς κηλίδας τοῦ Καλῆ αἰῶνος, ἔστω ὑμῖν εἰς ἀγαθόν.

3. Ἡ Μαχαβαράτα, ἡ ἐστὶν ὡς βακτηρία, πεποιημένη ὑπὸ τοῦ Βεάσα, βακτηρίζου ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν τῶν ὑποσκαζόντων καὶ προσπιπτόντων ἐν τῇ τρίβῳ τούτου τοῦ βίου.

4. Γίνωσκε τὸν Βεάσαν μέγαν Θεόν· τίς γὰρ ἄλλος ἠδύνατο ποιῆσαι τὴν Μαχαβαράταν, εἰμὴ Θεός;

5. Ἡ Μαχαβαράτα ἐγεννήθη εἰς ὠρεῖαν τοῦ κόσμου ὑπὸ τοῦ Βεάτα, συστρέψαντος τὴν νοῦν ἐαυτοῦ, καθὼς ἡ Σελήνη ἐκ τῆς συστραφείσης θαλάσσης ὑπὸ τοῦ Βισνού.

6. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πάντες οἱ σοφοὶ καὶ ἅγιοι ἄνδρες ἐπόνησαν εἰς ὠρεῖαν μόνον ἐαυτῶν· ὁ δὲ θεὸς Βεάσας ἐπόνησεν εἰς ὠρεῖαν πάντων.

7. Ἀμείλει, τίς ἂν ἄλλος εἴη μᾶλλον ἀξίεπαῖνος ἢ ὁ Βεάσας; οὗτος γὰρ καὶ τὴν Βεάν ἐν τάξει ἔθετο καὶ τὴν θαυμαστὴν Μαχαβαράταν συνεγράψατο, ἀγαπῶν τὴν ὠρεῖαν πάντων.

8. Πάντα δὲ τὰ τῆς Βέδας ἐν τῇ Μαχαβαράτα δεικνύονται καὶ ἐρμηνεύονται ὑπὸ τοῦ Βεάσα, λεγοντος οὕτως· «φευγέτω πᾶς τις τὰ κακὰ καὶ ζητεῖτω τὰ ἀγαθὰ»...

σμου καὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ οὕταν ὡς τὴν τοῦ σκότους φοβούνται καὶ τρομάζουσιν;

Ὁ Σουκάς ἀποκρινόμενος πρὸς τὸν πριγκίπα λέγει·

5. Ὁ Κύριος περιβάλλεται διαφόρους μορφάς, ὅταν θέλῃ νὰ προστατεύσῃ τὰς ἀγελάδας, τοὺς Βραχμάνας, τοὺς Σουράς (τὰ πνεύματα), τοὺς ἐναρέτους, τὰς Βέδας, τὴν δικαιοσύνην καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ.

6. «Εἰσδύων ὡς ἄνθρωπος πάντα τὰ κτίσματα, τὰ τε κατώτερα καὶ ἀνώτερα, διαμένει ἀλλότριος τῆς τελειότητος ἢ ἀτελείας τῶν κτισμάτων, διότι αὐτὸς δὲν ἔχει ιδιότητας».

Τότε ἀγγέλλει ὁ Σουκάς ὅτι εἰς τὰ τέλη τῆς προφητείας Καλπας (θείας περιόδου, ἥτις συνίσταται ἐκ μιάς ἡμέρας καὶ μιάς νυκτός τοῦ Βραχμᾶ καὶ ἰσοδυναμεῖ πρὸς 8,640,000,000, ἔτη!) ἐγένετο ἡ περιοδικὴ καταστροφή τοῦ σύμπαντος, ἡ δὲ γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ κατεποντίσθησαν ἐν τῷ Ὀκεανῷ. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Δαναβᾶ, ὁ ἰσχυρὸς Ἀυγαρίδας (Hugriva) ἄρπάσας τὰς Βέδας ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δημιουργοῦ κοιμωμένου, τοῦ μακαρίου Ἀρῆ, ὅστις εἶνε ὁ Κύριος, περιεβλήθη τὴν μορφήν τοῦ ἰχθύος Σαφαρῆ, τοῦ χρυσοπαμίου κυπρίνου (cyprinus chrysoparicus).

Ὁ Θεὸς τότε ἐν τῇ μορφῇ ταύτῃ τοῦ ἰχθύος κυπρίνου καταφεύγει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σατυαβράτα, τοῦ Μανού, ὅστις τότε περιεπάτει παρὰ τὰς ὄχθας ποταμοῦ τινος. Ὅτε δὲ ὁ Μανού ἠθέλησε νὰ ῥίψῃ τὸν ἰχθύν εἰς τὸν ποταμόν, ὁ ἰχθὺς ἀνθρωπίνῃ φωνῇ χρώμενος παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ μὴ τὸν ῥίψῃ εἰς τὸν ποταμόν καὶ καταφωχθῇ. Ὁ βασιλεὺς Μανού, ἀνὴρ εὐσπλαγχνος ὢν, τὸν ἐκράτησε καὶ ἔθηκεν αὐτὸν εἰς ἀγγεῖον. Ἀλλὰ ὁ θαυμαστός ἰχθὺς πύξανε ἀκαταπαύστως καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ χωρῇ οὔτε ἐν ἀγγείοις, οὔτε ἐν δεξαμεναῖς, οὔτε ἐν ἔλεσιν, οὔτε ἐν λίμναις μεγάλαις καὶ βαθεαῖς. Ὅτε δὲ τέλος ὁ Μανού ἐρριψεν αὐτὸν εἰς τὸν Ὀκεανόν, ἰκέτευσε αὐτὸν πάλιν ὑπερμεγέθης ἰχθὺς καὶ τότε ἀνεγνωρίσθη ὡς ἐνσαρκωθεὶς Θεός.

25. «Ἀπατῶμενος τοιοιτοτρόπως ἐκ τῆς λαμπρᾶς ομιλίας τοῦ ἰχθύος ὁ βασιλεὺς εἶπεν αὐτῷ· Τίς εἶσαι σὺ, ὅστις ὑπὸ τὴν μορφήν ἰχθύος μ' ἐξαπατᾷ;

«Οὐδέποτε οὔτε εἶδον οὔτε ἤκουσα τινος ἀναφέροντος τόσον μέγαν ἰχθύν, ὡς σὺ, ὅστις μεγαλυνθεὶς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ 300 λεύγας ἐπλήρωσας καθ' ὅλοκληρίαν ὅλοκληρον λίμνην.

27. Ἀναμυθόλως, σὺ εἶσαι ὁ μακάριος Ἀρῆς, ὁ ἐπὶ τῶν ὑδάτων φερόμενος Παραύανας, τὸ ἀφθιτον ὃν ὅπερ, ἵνα δείξῃς τὴν εὐμένειαν εἰς τὰ κτίσματα, ἔλαβες μορφήν ἰχθύος.

28. «Λατρεῖα εἰς σὲ, ὦ ἄριστον τῶν πνευμάτων! Εἰς σὲ, τὸν κύριον τῆς διατηρήσεως, τῆς δημιουργίας καὶ τῆς καταστροφῆς! Σὺ εἶσαι, Κύριε, εἰς τὸν πιστόν σου δούλον, ὅστις σὲ ἰκετεύει, τὸ κύριον αἷτιον τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του.

29. «Πᾶσαι αἱ ἐνσαρκώσεις σου σκοποῦσι τὴν διατήρησιν τῶν κτισμάτων. Ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ μάθω πρὸς τίνα σκοπὸν περιεβλήθης τὴν μορφήν ταύτην.

30. «Σοί, οὐ οἱ ὀφθαλμοὶ ὁμοιάζουναι πρὸς τὸν ὡτὸν, σοί, ὅστις εἶσαι ὁ εὐμενὴς φίλος πάντων τῶν ὄντων, ἡ λατρεία ἦν ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς πόδας σου δὲν εἶνε ἀνωφελής, ὡς ἐκείνη, ἣν ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς θεοὺς, οὗς ἡ προσωπικότης διακρίνει ἀπ' ἀλλήλων» διὰ τοῦτο ἐδειξάς μοι τὸ θαυμασίον σῶμά σου.

Ὁ 'Ρααβὰδ, (ὁ Βισνοῦ) ἀποκρινόμενος εἰς τὸν πιστόν του λατρευτὴν προλέγει αὐτῷ τὴν μετὰ ἐπὶ ἡμέρας καταστροφὴν· διότι «οἱ τρεῖς κόσμοι, ἡ γῆ, ἡ ἀτμόσφαιρα καὶ ὁ οὐρανός· θά καταποντισθῶσιν ἐν τῷ ὠκεανῷ». Ἀγγέλλει αὐτῷ τὴν προσέγγισιν πλοίου μεγάλου, τὸ ὁποῖον θά πέμψῃ αὐτῷ, ἵνα τὸν ὑποδεχθῇ (α), καὶ διέταξε αὐτόν νά εἰσέλθῃ εἰς τὸ πλοῖον περικυκλούμενον ὑπὸ ἐπτὰ Ρίσων (*Richis*—ἀγίων), ἀφοῦ κάμῃ συλλογὴν ἐκ πάντων τῶν ὄντων καὶ λάβῃ μεθ' ἐξουτοῦ πάντα τὰ φυτὰ καὶ τοὺς σπόρους αὐτῶν μεγάλων καὶ μικρῶν. Λέγει αὐτῷ νά διέλθῃ ἀρόθως τὸν μέγαν καὶ σκοτεινὸν ὠκεανόν, διότι θά ὠδηγῆται ὑπὸ μόνῃς τῆς λάμπειας τῶν Ρίσων. Ἀλλὰ καὶ αὐτός ὁ θεὸς-ἰχθύς θά ἔλθῃ εἰς βοήθειαν.

36. Ἀπειδὴ ἄνεμος σφοδρὸς θά ταράττῃ τὸ πλοῖον, θά εἶμαι πλησίον σου καὶ θά προσδέσῃς τὸ πλοῖόν σου εἰς τὸ κέρας μου τῇ βοήθειά τοῦ μεγάλου ὄφεως (βασιλικῆς).

37. Ἀσύρων ὀπισθέν μου ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ τὸ πλοῖον, ἐν ᾧ θά εἶσαι σὺ καὶ οἱ Ρίσαι, θά τὸ ἐπιβλέπω ἐφ' ὅσον θά διαρκῇ ὁ ὕπνος τοῦ Βραχμᾶ.

38. Ὁ ἀναγνωρίσης ἐν τῇ ψυχῇ σου τὸ ἐμὸν μεγαλεῖον, ὅπερ καλοῦσιν ὕψιστον Βραχμᾶ καὶ ἡ εὐμενεία μου θ' ἀποκαλυφθῇ εἰς τὰ ζητήματά σου».

Ὁ Μανοῦ περιέμενε τὸν ὀρισθέντα χρόνον καὶ ἅμα ἐκτελέσας τὰς διαταγὰς τοῦ Βισνοῦ εἶδεν αὐτόν ἐμφανιζόμενον ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου ὠκεανοῦ ὑπὸ τὴν μορφήν ἰχθύος ἔχοντος τὸ χρῶμα χρυσοῦν καὶ ἐν κέρασιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Προσδέσας τὸ πλοῖον εἰς τὸ κέρας ὁ βασιλεὺς προσεκίνησε τὸν θεὸν σωτήρα, ὅστις διεύθυνε τὸ πλοῖον ἐπιπλέον ἐπὶ τῶν ὑδάτων».

Ἐνταῦθα ὑπάρχουσι πολλαὶ στροφαὶ συντεταγμέναι ἐν γλώσσῃ ἐνθουσιούδει τῶν θεωρητικῶν λατρευτῶν τοῦ Βααβὰδ. Ἐκ τῶν δύο ἐνθάδε παρατιθεμένων τελευταίων στροφῶν δύναται τις νά κρίνῃ περὶ τοῦ μυστικισμοῦ αὐτῶν.

32. «Σὺ εἶσαι ὁ εὐμενὴς φίλος, ὁ ὕψιστος, ἡ ψυχὴ, ὁ διδάσκαλος, ἡ ἐπιστήμη, ἡ παρὰ πάντων ποθουμένη τελειότης· καὶ ὁμως ὁ κόσμος κυριευόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἀγνοεῖ ὅτι σὺ κατοικεῖς ἐν τῇ καρδίᾳ πάντων τῶν ἀνθρώπων.

53. «Διὰ τοῦτο καταφεύγω πρὸς σέ, Κύριε, θεὸ ἐπιθυμητῆ, πρὸς τὸν ὕψιστον τῶν θεῶν, ἵνα διδαχθῶ. Ἀπόκοπον ἀπὸ τῆς καρδίας μου τοὺς δεσμούς διὰ τῶν λόγων σου, οἵτινες φωτίζουν με περὶ τοῦ συμφέροντός μου καὶ ἀποκαλύπτουσιν ἐμοὶ τὴν διαμονήν σου».

(α) Κατὰ τὴν Μαχαβαράταν ὁ Μανοῦ, ὡς θά ἴδωμεν, διατάχθη νά κατασκευάσῃ αὐτὸς πλοῖον στερεόν, ὅπερ συμφωνεῖ πρὸς τὴν παράδοσιν τῆς ἁγίας Γραφῆς.

Τελειώσαντος τοῦ Μανοῦ τὴν δοξολογίαν τοῦ ὁ Βαβαβὰδ ἐδίδαξεν αὐτόν τὴν ἀλήθειαν, τούτεστι·

55. «Τὴν θέαν τῶν Πουράνων συλλογὴν μετὰ τοῦ Σαγκιά (*Saukhyā*), φιλοσοφικοῦ συστήματος, τὴν θεωρίαν τοῦ 'Υογᾶ (*Yoga*), ἄλλου θρησκευτικοῦ καὶ φιλοσοφικοῦ συστήματος, τὴν θεωρίαν τῆς πράξεως καὶ τῆς μυστηριώδους ἐπιστήμης τοῦ Πνεύματος· τὰ πάντα χωρὶς νά παραλίπη οὐδέν».

56. Ἐπὶ τοῦ πλοίου μετὰ τῶν Ρίσων καθήμενος ὁ βασιλεὺς ἐδιδάχθη ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Βαβαβὰδ τὴν ἀνεπίδεκτον ἀμβολίαν διδασκαλίαν τοῦ Πνεύματος, ὅπερ εἶνε ὁ αἰώνιος Βραχμᾶς·».

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Ἀρῆς, ὁ Βισνοῦς, ἐφόνευσε τὸν ἐχθρὸν τῶν θεῶν Ἀυγياجρίβαν καὶ παρέδωκε τῷ ἐγερθέντι Βραχμᾶ τὸ σῶμα τῶν Βεδῶν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν βασιλέα Σατυαθράταν, ὅστις κατεῖχε τὴν γνῶσιν θεῶν καὶ ἀνθρωπίνων ἐγένετο τῇ εὐνοίᾳ τοῦ Βισνοῦ ὁ Μανοῦς Βαϊαθράτζ, ἀρχηγὸς τῆς παρούσης Κάλπας, τούτεστι τῆς ἐνεστώσης χρονικῆς περιόδου τοῦ σύμπαντος.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς Πουράνας· τελευτᾷ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἰχθύος ὑπισχνόμενος· τῷ ἀκούοντι ταύτην τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ἁμαρτιῶν του καὶ τῷ ἀναγινώσκοντι αὐτὴν καθ' ἐκάστην τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν καὶ τέλος τὴν αἰώνιον σωτηρίαν.

Οὕτως ἔχει ἡ ἱστορία τοῦ κατακλυσμοῦ κατὰ τὸν συγγραφέα τῆς Πουράνας. Ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ θά γράψωμεν τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ ὅπως φέρεται ἐν τῇ Μαχαβαράτᾳ.

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΕΞΟΧΩΝ ΤΥΦΛΩΝ

Ὁ Ὀμηρος, ὁ Ὀττιαν, ὁ Μίλτων, ὁ Blacklock ἦσαν ποιηταί. Ὁ Σάνδερσων, διάσημος μαθηματικὸς καὶ ὁ Λουκάσιαν καθηγητὴς ἐν Κανταβριγίᾳ, τυφλωθεὶς πρὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἡλικίας του. Ὁ Εὐλερος, μαθηματικὸς, ὁ Χύβερ συγγραφεὺς βιβλίου ἐπὶ τῶν ἀ' Ἐξων τῶν μελισσῶν. Ὁ Φέφελ, ἐκ Κολμάρης, ποιητὴς, οὐ τὰ ἔργα πληροῦσιν ἐξ τόμους. Ἡ δεσποινὶς Φράνσης Βράουν, ποιήτρια σημασίας μεγάλης· ὁ Χόλμαν περιηγητὴ τὸν κόσμον· ὁ Οὐίλλιαμ Μέτκωφ, κατασκευαστὴς ὁδῶν καὶ γεφυρῶν· ὁ Ἰω. Πέτκωφ, ἐκ Μάντσεστερ, ὁδηγὸς τῶν ὁδευόντων διὰ περιπλόκων ὁδῶν τὴν νύκτα, ὅταν αὐταὶ ἐκαλύπτοντο ὑπὸ χιόνος καὶ εἰτα σχεδιαστὴς καὶ ἐπιστάτης ὁδῶν εἰς δύσβατα ὄρεινα μέρη· πλείσται τῶν ὁδῶν ἐν τισὶ τῆς Ἀγγλίας μέρεσιν ἡλλοιώθησαν κατὰ ὁδηγίας του. Ἡ Λαύρα Bridgman οὔτε νά ἴδῃ ἡδύνατο, οὔτε νά ἀκούσῃ οὔτε νά λαλήσῃ, καὶ ὁμως ἔμαθε ν' ἀναγινώσκῃ καὶ νά γράφῃ. Ὁ Μέλβουρν ἦτο ἐφημέριος ἐπὶ τινι καιρὸν τῆς ἀμερικανικῆς βουλῆς· εἶναι συγγραφεὺς, ἱεροκέρυξ καὶ περιηγητὴς.

Ὁ Πρέστον ἦτο διάσημος ἱστορικὸς, ὁ Goodrich ἄριστος συγγραφεὺς, ὁ Ίωάννης Mougey, περίφημος μαθηματικὸς, καὶ ἐμπειρὸς βοτανικὸς καὶ ζωολόγος. Ὁ Δρ. Μόγιες, ἦτο διδάσκαλος τῆς χημείας καὶ ὁ